

само съ единъ килограмъ хлѣбъ, парче сирене и по една горна дреха утре рано въ 4 часа, най-късно, да потеглимъ за Елъ-тепе.

Бѣхме си доста отпочинали, ободрихме се следъ вечерята, а и като спимъ 4 — 5 часа, казахме си, ще добиемъ сила, за да се качимъ на Елъ-тепе.

Горскиятъ ни гледаше нѣкакъ очудено и подсмивайки се подъ мустакъ, малко стѣснително се обърна къмъ менъ и каза: „Вие ли, господине, ще отивате на Елъ тепе?“

— Да, азъ, отговорихъ му, заедно съ моята жена и цѣлата компания.

— Азъ мисля, че нито вие, нито госпожата ще можете да се изкачите на този връхъ. Пътътъ е много стръменъ, каменистъ и опасенъ. По-добре е другитъ да отидатъ, а вие да останете нѣкжде долу и да ги дочакате.

— Защо да не можемъ да отидемъ до върха, запита го жена ми. Азъ съмъ ходила на всички планини, изкачвала съмъ се на Мусала, Юмрукъ-чалъ, Мара-гидикъ, Черни връхъ и много други върхове.

— Да, но този връхъ не е като тѣхъ. Той е много страшенъ и опасенъ. Пъкъ и вие съ господина сте доста тежки, та едва ли ще можете да ходите. Тукъ сж идвали и други такива като васъ, опитвали сж се да се изкачватъ, но не сж могли.

— Ще се опитаме и ние, казахъ азъ, пъкъ ако не можемъ, ще се върнемъ.

Така заключихме разговора и се приготвихме за сънъ.

(Следва.)

Ж. Ч.